

Je to. tajemství!

Foto: MNSStudio - Adobe stock

Možná už vás někdy napadlo hledat v Písmu kořeny našich sedmi svátostí. A možná jste narazili na problém, že v běžně dostupných biblických překladech slovo „svátost“ nenajdeme. Tedy – možná nenajdeme...

O jedné z nich můžeme totiž říci, že se o ní coby o svátosti v Bibli píše. Aby se nám lépe hledalo, pomůžeme si malým výletem do teologie východního křesťanství. Tam, kde Západ klade důraz na posvátno, na svátost – a proto používá výraz „svátost“ z latinského sacramentum – tam Východ zdůrazňuje tajemno. Proto východní křesťané rádi pro svátosti používají pro nás nezvyklé slovo „tajiny“.

U kořene je, jak už nejspíše správně tušíte, tajemství. A to už se nám bude hledat lépe. Abych vás dlouho netrápil, dříve nebo později narazíte na slova 5. kapitoly Pavlova listu Efezanům. Zde se dočtete:

„Proto opustí člověk otce i matku a připojí se k své manželce, a ze dvou se stane jen jeden člověk. Toto tajemství je veliké; mám na mysli vztah Krista a církve.“ (Ef 5,31n.)

A vida! Apoštol Pavel mluví o „tajemství“; ovšem stejně tak bychom mohli tento text překládat jako „toto je veliká svátost vztahu Krista a církve“.

UŽ NÁM ZAČÍNÁ SVÍTAT

Ano, mluvíme skutečně o svátosti manželství – vlastně svým způsobem o jediné svátosti, která je takto v Písmu pojmenována.

O svátosti, která je obrazem a zřejmým vztahem Krista k církvi, vztahem láskyplného, vztahem nerozlučného a nepřekonatelného. Mluvíme spolu s církví o „velmi cenném životním stavu, který je posvěcen zvláštní svátostí, totiž manželským a rodinném životě“. Touto svátostí „jsou křesťanští manželé posilováni a jakoby svěceni k povinnostem a důstojnosti svého stavu“. A dovolíte-li mi delší citát:

„Kristus Pán bohatě požehnal této mnohotvárné lásce, která vytryskla z Božského zdroje lásky a byla utvořena po vzoru jednoty mezi ním a církví. Jako kdysi Bůh vyšel svému lidu v ústřety úmluvou lásky a věrnosti, tak nyní Spasitel lidí a Snoubenec církve vychází vstříc věřícím manželům svátostí manželství. Zůstává pak s nimi, aby, tak jako on miloval církev a vydal sám sebe za ni, i manželé milovali jeden druhého ve vzájemné oddanosti s trvalou věrností.“

PROČ VÁM TO ŘÍKÁM?

Z jednoho prostého důvodu: abychom si připomněli, že manželství a jeho vznik, tedy slavení svatby, není výhradně soukromou záležitostí. Že se týká každého z nás, nás všech, kdo jsme se ve křtu stali součástí církve.

A svým způsobem manželství se křtem souvisí a má s ním hodně společného. Ve křtu jsme prošli Kristovou smrtí a zmrtvýchvstáním; v manželství muž a žena svým způsobem umírají sami sobě a vstávají z mrtvých v tom druhém. Ve křtu se připojujeme k církvi a stáváme se tak součástí tajemného Kristova těla; v manželství se

spojují muž a žena a stávají se jedním tělem. Křtem roste Kristova církev; v manželství se otevírá cesta novému životu a roste celé lidstvo.

Proto se také svatba slaví ve společenství – rodinném, farním, přátelském... Prostě mezi lidmi, ke kterým máme nějakým způsobem blízko. Otevřeme-li knihu svatebních obřadů, dočteme se zde, že manželství je zaměřeno k růstu a posvěcování Božího lidu, a proto se má svatební obřad slavit ve společenství. To vyžaduje účast farní obce nebo alespoň několika jejích členů.

Celá církev je také zodpovědná za přípravu na manželství. Na prvním místě je to rodina jako jakási „církev v malém“, která má formovat a povzbuzovat příkladem. A krom toho je celé křesťanské společenství povoláno, aby vydávalo svědectví víry a ukazovalo Kristovu lásku světu.

A to je i váš úkol, milí kolegové ve službě oltáře. Mějte v úctě ty, kdo žijí v manželství a v rodině nebo se na tento život připravují, a buďte pro ně posilou, oporou a povzbuzením.

K tomu vám žehná
OTECE ZDENĚK DRŠTKA

Jednoho dne se dcera ptá maminky: „Mami, proč máš některé vlasy bílé?“ „To je z tvého zlobení. Když provedeš něco špatného, zblbělá mi jeden vlas!“ „A mami, proč má babička bílou celou hlavu?“

